

NICOLE BOYLE RØDTNES + ELLEN HOLMBØE

**SUPERSKURKE
SKOLEN**
1
DEN GODE SKURK

★ ★
Alvilda
★

En gang superhelt, altid superhelt. Det ordsprog var Magnus og Lili Løvenskjold vokset op med. Efterfulgt af et lille suk. For i deres forældres tilfælde var det afgjort *engang*, der var nøgleordet.

Hr. og fru Løvenskjold havde engang været kendt som Løven og Skjoldmøen. Det ultimative superhelteægtepar, som hele verden så op til. Men det var dengang. Inden slidgigten tog styrken ud af Løvens knytnæve og præcisionen ud af Skjoldmøens armbrøst. Inden nye og yngre kræfter tog over. I dag var de kendt som *Løvenskjold Pladeværksted – vi retter buler i biler. Styrke og præcision en æressag*. Og nogle mente, at det var udtryk for en højere retfærdighed, at netop de to rettede bulede bagskærme ud, når man tænkte på, hvor mange biler de havde smadret i deres korte, men glørværdige karriere. For ikke at tale om højhuse.

”Hej, Magnus, rækker du mig lige svensknøglen?”

Magnus kiggede ned på gulvet i værkstedet for at finde

sin mor. Et øjeblik efter rullede hendes hoved frem under en Opel Kadett. Han rakte hende værktøjet, hun smilede og rullede tilbage under den ramponerede bedstefarbil og spændte en møtrik.

”Sådan,” lød det hult. ”Det var den sidste.” Så rullede hun helt ud og kom op at stå med et spring, der kunne gøre en elitegymnast kryptonitgrøn af misundelse.

Magnus smilede stolt. Selv med kedeldragt og gearolie på næsen kunne man stadig ane, hvor imponerende hun havde været som Skjoldmøen – Den kvindelige kriger. Det kunne godt være, de andre i klassen syntes, deres forældre var pinlige, men Magnus var faktisk stolt af sine. Selvom han hellere ville sluge et pindsvin med piggene først end at indrømme det. Desuden havde han svoret aldrig at afsløre deres hemmelige identitet til nogen uden for superheltemiljøet, så det gav ligesom sig selv.

”Til Løvehulen?” spurgte Magnus.

”Til Løvehulen!” sagde mor og trykkede på en knap, der var kamufleret som en skruetrækker, som hang blandt alt det andet værktøj på væggen.

En reol fuld af dåser med autolak gled til side og åbenbarede nedgangen til en hemmelig kælder.

Magnus og hans mor greb hver deres brandmandsstang og kurede ned i dybet. Hvis man så på stedet med onde øjne, var det bare en forvokset mekanikergrav. Men for Magnus var det hans sande hjem.

”47, 48, 49, kom så, far!” Lili lå vandret i luften og heppede, mens deres far brugte hende som levende vægtstang til træning af brystmuskler.

Mekanikermor tog fat i sin kedeldragt, og med et snuptag

røg den af, og så stod hun der i al sin magt og væld som Skjoldmøen. Iført brynje, sandaler og ikke så meget andet. Hemmeligheden bag det hurtige hamskifte var træning. Masser af træning og strategisk placeret velcro. Skjoldmøen så på sin søn, og Magnus greb fat i sin egen kedeldragt og trak til. Den røg halvt af. Så satte velcroen fra buksebenet sig fast på velcroen fra ærmet og efterlod ham i en ynkelig positur.

”Nu skal jeg hjælpe dig, skat.”

”Jeg kan selv,” hvæsedes Magnus. Mere surt end meningen var. Men han var altså for stor til at få hjælp med tøjet. Helt ærligt!

Skjoldmøen smilede, som om hun havde fattet budskabet, og gav sig til at varme op med lette hop på stedet, der i hendes tilfælde blev begrænset af den lave lofthøjde. Hun kunne flyve til Månen, hvis det skulle være, men det var sjældent, hun havde lejlighed til det efterhånden.

”99, 100!” lød det fra Lili.

Løven satte hende forsigtigt fra sig og rejste sig med svulmende muskler. Hvilket fik Skjoldmøen til at sukke betaget og Magnus og Lili til at udbryde et synkront:

”Adr!”

Det kunne godt være, deres forældre stadig var glade for hinanden, men derfor behøvede de jo ikke at vise det, når der var børn til stede.

De gik hurtigt gennem det faste program: Drengene dyrkede styrketræning på specialkonstruerede maskiner, som mor og Lili havde bygget. Særligt benpres og løbebånd var de nødt til at justere jævnlige, fordi Magnus’ superevne sad i benene. Eller som Lili, der var født uden superevner, plejede

at drille ham med: Hvad man ikke har i hovedet, må man have i benene. Imens trænede pigerne præcisionsskydning med armbrøst. Igen med specialkonstruerede dødsmaskiner, som de selv havde designet. Eller, som Magnus prøvede at give Lili igen med: Hvad man ikke har i benene, må man have i hovedet. Drilleriet virkede bare ikke så godt den anden vej rundt. Magnus måtte indrømme, at hans adoptivsøster havde det bedste hoved af dem alle sammen. Det var hævet over enhver diskussion. Hvis han ikke havde kunnet løbe fra hende, havde han ikke haft en chance.

”Hvad siger I til at give Skjoldmobilen en chance for at strække benene?” spurgte far, da de havde været samtlige muskelgrupper igennem.

”Helle for rattet!” sagde mor og fløj ud ad døren – helt bogstaveligt.

De tre andre luntede efter. Magnus håbede stadig, han ville arve hendes flyveevne, men nu, hvor han nærmede sig de afgørende 13 år, var der mindre og mindre, der tydede på det.

Oppe i værkstedet sad mor klar i den beige Opel. Atter i sin kedeldragt.

Far satte sig ved siden af mor. Selv hoppede Magnus ind på bagsædet sammen med Lili.

Luften var forårmild, og tusmørket lagde sig blidt om dem, da de trillede stille gennem den halvsovende by og satte kursen mod deres yndlingssted: en gammel landevej, der, efter at omfartsvejen var blevet bygget, ikke længere førte nogen steder hen. Kort sagt det perfekte sted at slippe Skjoldmøen løs bag rattet på den kamuflerede Skjoldmobil.

”Nå,” sagde far, da de nærmede sig stedet. ”I dag er der præcis tre måneder til den store dag ... Er I klar?”

”Så klar, som vi kan blive.” Lili trak på skuldrene. Hun havde ikke de store forventninger om at bestå optagelsesprøven til Superhelteskolen, vidste han. Men siden Løven og Skjoldmøen altid havde lagt vægt på ikke at gøre forskel på deres egen superheltesøn og deres helt almindelige adoptivdatter, havde hun deltaget i træningen på lige fod med Magnus. Han var til gengæld ikke det mindste nervøs. Som søn af to superhelte og med tidligt udviklede superevner struttede han af selvtillid og muskler.

”Giver du den ikke lidt gas, mor?” spurgte Magnus og pegede ud på den øde landevej, der strakte sig foran dem.

Som svar udløste mor en hemmelig knap, og det ramponerede plastikpanel over rattet drejede en halv omgang og gav plads til et nyt panel, der funkede af krom og mahogni. Selvom Magnus havde set det hundrede gange før, gav det et gib i ham. Men sikkert kun halvt så meget som det gjorde i hans tekniknørd af en søster. Hun lænede sig frem og så med over mors skulder – satellitovervågning, raketmotorer, røgslør, krydsermissiler ...

”Deaktiver skjoldet,” hviskede Lili.

”Skjold deaktiveret.” Mor trykkede på en knap, og den beige Opel Kadett forvandlede sig til en midnatsblå Skjoldmobil, der fik Batmans øse til at ligne en trillebør.

”Start jetmotor 1,” sagde Magnus.

”Jetmotor 1 startet.”

Magnus lænede sig tilbage i sædet og nød allerede fornemmelsen af den ventende acceleration, der fik hele bilen til at dirre.

”Start jetmotor 2,” sagde Lili med slet skjult forventning.

”Starter jetmotor 2.”

”Fuld fart frem!” jublede far og satte i sit berømte løvebrøl.

Magnus og Lili hujede om kap, da mor slap naturkræfterne løs og lod Skjoldmobilen drøne fremad med en kraft, der fik forhjulene til at lette fra asfalten. Det var næsten som at flyve, det var næsten som ...

”Pas på!” skreg Magnus. Lige foran dem, på den mørke landevej, trådte noget ind i lyskeglerne fra forlygterne med stive skridt. Noget stort med gevir. En kronhjort.

Som i slowmotion så Magnus, hvordan det majestætiske dyr stirrede hypnotiseret på dem, hvordan mor rev i rattet, uden effekt, hvordan bilen skred ud, hvordan et vejtræ dukkede op ud af ingenting, og hvordan bilen styrede direkte mod det ...

Lili vågnede ved røgen, der rev i hendes næse. Hun hostede forvirret. Foran hende lå en slap udløst airbag. Hvad var der sket? Så huskede hun det: bilen, hjorten, braget. Hun så sig om og måtte holde et skrig tilbage.

Skjoldmobilen var krøllet sammen som en papirkugle. Hendes mors og fars kroppe hang slapt over kontrolpanelet. Blod dryppede ned på sædet.

”Magnus!” Hun ruskede i sin bror, der lå som en klude-dukke ved hendes side. Han var ikke vågen, men han trak vejret. Han var i live. Hun sukkede lettet. Airbaggen og selen havde reddet dem. Nu skulle hun have ham ud af bilen, væk fra røgen. Biler, der kører galt, kan bryde i brand, havde hendes mor altid lært hende. Men uanset hvor meget hun trak, rykkede Magnus sig ikke. Han var klemmt fast mod det smadrede forsæde.

Lili skubbede døren op og kravlede ud. Hele hendes krop rystede, men hendes hjerne var mærkeligt klar. Hun iagttog

og registrerede, hvad der var sket, men følte intet. Bilen, der nu var i halv størrelse, havde krøllet sig rundt om træet. Kølerhjelmene sendte stadig røg op mod himlen, og hun vidste, at hun skulle skynde sig.

Hun rev døren til førersædet op.

”Mor!” kaldte hun. Men Skjoldmøens øjne var tomme. Her var intet at gøre. De specialkonstruerede airbags havde fejlet. Vejtræet havde banket køleren halvt ind gennem forældrenes ... Lili så væk.

Som i trance gik Lili om til den anden side. Hun kunne ikke åbne døren ind til sin far, den var klemt ud af facon. Men et kig gennem ruden var nok til at vide, at hendes far, den altid stærke Løve, var væk for altid. Det kunne han ikke være bekendt! Ikke nu, hvor hun skulle bruge ham.

Så hørte hun et svagt støn fra bagsædet. Magnus’ øjne gled op og så på hende.

”Det skal nok gå,” hviskede hun til ham, mens hun endnu en gang ønskede, at hun var sin fars biologiske datter. Havde hun arvet hans styrke, kunne hun have lirket Magnus ud og fået ham i sikkerhed på få sekunder. Havde de været en almindelig familie, kunne hun have ringet efter Falck. Men nu ... hvad gjorde hun nu? Et øjeblik var hun ved at gå i panik, men så kom hun i tanke om nødnummeret. Hun fumlede mobilen frem fra lommen og kørte gennem kontakterne. Hvordan var det nu, kodeordet? Det var noget helt almindeligt, noget, ingen ville tro var tophemmeligt ... Onkel. Der var det. Nødnummeret, hun altid skulle have på sig. Og hvis der nogen sinde skete noget, så skulle hun straks ringe, havde hendes far sagt.

Lili tørrede sine fugtige fingre af i buksebenet. Mens

telefonen ringede op, fik hun øje på hjorten, der stod uskadt inde imellem træerne og betragtede hende. Lortehjort! Havde det ikke været for den ... Hele hendes krop begyndte igen at ryste, og hun greb en sten og kastede den efter hjorten. Den blev stående og betragtede hende koldt. Og da stenen ramte den, lød der et metallisk klang. Lili troede ikke sine egne ører. Hjorten, var den af ...

”Hallo?” sagde en stemme i telefonen.

”Der er sket en ulykke,” sagde Lili. ”I må komme straks.”